

LUCY CLARKEOVÁ

STÍNY NAD ZÁLIVEM

PSYCHO
THRILLER

Lucy Clarkeová

Stíny nad zálivem

LUCY CLARKEOVÁ

STÍNY

NAD

ZÁLIVEM

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude trestně stíháno.

LAST SEEN

Lucy Clarke

Copyright © Lucy Clarke 2017

Translation © Alena Peisertová 2018

© Grada Publishing, a. s., 2018

Z anglického originálu *Last Seen*, vydaného nakladatelstvím HarperCollins *Publishers* v roce 2017, přeložila Alena Peisertová
Odpovědná redaktorka Markéta Šlaufová
Korektura Barbora Srncová
Obálka Ondřej Mikulecký
Grafická úprava a sazba Roman Křivánek, Art007

Vydala Grada Publishing, a. s., pod značkou Cosmopolis v Praze roku 2018 jako svou 6906. publikaci

Tisk CPI Moravia Books

Grada Publishing, a. s.,
U Průhonu 22, Praha 7

ISBN 978-80-247-2300-6 (ePub)

ISBN 978-80-247-2301-3 (pdf)

ISBN 978-80-271-0598-4 (print)

**Darcy Wren,
která je nejnovějším přírůstkem do naší rodiny.**

Prolog

Slaná voda mě pálí v krku, když se vynořím nad hladinu. Kašlu. Zběsile kopu nohama, snažím se dostat blíž k té lodi. Její trup je velký, pevný. Zmítám se ve vodě, bílé prsty šátrají po boku lodi, ale není tu nic, čeho by se dalo zachytit, a tak znovu mizím pod vodou, ústa mám otevřená, mořská voda mě štípe v nose.

Vtom se objeví svalnatá ruka, uchopí mě za paži a táhne nahoru. Koleno se mi odírá o bok lodi, zatímco jsem vytahován na palubu, stéká ze mě voda. Mrkám, abych odstranil slanou vodu a slzy z očí, a zírám do tváře, kterou z poloviny pokrývá plnovous. Mužův temný pohled se setká s mým; mluví rychle, klade mi otázky, přehazuje mi přes ramena příkrývku.

Nic neříkám. Tělo se mi pod těžkou dekou chvěje.

Podívám se dolů na nohy. Tisknou se k sobě, bílé, odkrvené, neuvěřitelně bledé. Za nimi, naskládané na sebe uprostřed člunu, stojí slané, tmavé klece a v nich se kroutí humři, cvakají a klapají ocasy a klepety.

„Co se stalo?“ ptá se ten muž pořád dokola, jeho hlas zní jakoby z dálky, jako ozvěna v mé hlavě.

Neodpovídám – nemohu odtrhnout oči od těch humrů. Nejsou červení, jako je vidáme na obrázcích, ale černí a blýskaví, mohutná

klepeta mají na sobě bílé skvrny. Uvažuji, jestli můžou dýchat, když nejsou ve vodě. Nechcípnu přímo před mýma očima? Chci je hodit zpátky do vody a pozorovat, jak plavou k mořskému dnu. Jejich tykadla se chvějí a pohybují sem a tam, zatímco připlouváme na mělčinu.

Najednou se vedle nás ozve řev lodního motoru. Zvednu hlavu právě včas, abych viděl záblesk oranžového světla: záchranný člun. Poprvé si všimnu hloučku lidí na břehu. Zaryju prsty do příkrývky. Dojde mi, že nás hledají.

Oba dva.

Třesu se tak, že slyším, jak mi drkotají zuby. Podívám se na své ruce a potom si na ně sednu.

Vím, že teď bude všechno jiné. Všechno se změnilo.

1. Sára

Den první, 6:15

V dálce slyším tichý zvuk vln narážejících na pobřeží. Ještě ležím, oči zavřené, ale cítím, jak paprsky ranního světla pronikají do chaty na pláži, probleskují žaluziemi a nutí mě vstát do nového dne. Ale já nejsem připravená. Mám nepříjemný pocit v žaludku.

Natáhnu ruku a zjistím, že Nickova polovina postele je prázdná, přikrývka studená. Je v Bristolu, vzpomenu si. Dnes ráno se účastní výběrového řízení. Odjel večer s porcí narozeninového dortu v ruce. V tu chvíli se Jacob ještě radoval z dárků, které dostal k sedmnáctým narozeninám. Nick nemá ponětí, co se stalo později.

Srdce se mi sevře v návalu paniky: *Řekne mu to Jacob?*

Posadím se, myšlenky na mě dotírají a útočí. Stále cítím chvění, které způsobily Jacobovy kroky, jak se prohnal po chatě, pak závan vzduchu, když za sebou bouchl dveřmi. Narozeninová přáníčka se snášela k zemi jako ptáci. Zvedla jsem je a pečlivě vrátila na místo, dokud mi do ruky nepřišlo to poslední – ručně vyrobené přání s fotografií přilepenou na přední straně. Pevně jsem sevřela okraje kartičky a představila si, jaká by to byla úleva, kdybych ten kus pa-

píru roztrhla. Přinutila jsem se vrátit přání na poličku. Přemístila jsem kartičky a poslední přání zasunula dozadu.

Snažím se zachytit zvuk Jacobova dechu, čekám, jestli nezaslechnu jeho tiché chrápání – ale slyším jen vlny. Narovná se, teď už zcela ve střehu. Slyšela jsem ho včera večer přicházet? Není možné proklouznout do chaty potichu. S dveřmi se musí trhnout, protože dřevěný rám je nasáklý vodou; v přítmi obejít gauč; dřevěný žebřík do podkroví, kde Jacob spí, vrže, když se po něm jde; navíc je slyšet šramot, když leze po kolenou k matraci vedle okapu.

Odhřnu přikrývku a vstanu z postele. V ranním oparu hledám v úhledném čtverci plážové chaty stopy po svém synovi: žádné tenisky odkopnuté u dveří; žádné triko pohozené na gauči; žádné sklenice a talíře na kuchyňském pultu, ani drobký. Chata je bez poskvrnky, uklizená tak, jak jsem ji zanechala já.

Nevšímám si slabé bolesti pulzující v hlavě, udělám tři kroky k žebříku, lezu nahoru. V podkroví je tma – stáhla jsem žaluzie na kulatém okně a ustlala Jacobovu postel, než jsem šla spát. Obvykle je zde cítit charakteristický pach pubertáka, ale dnes ráno tu synovo rozvalené tělo chybí, prošívaná pokrývka je hladká.

Zavřu oči a v duchu kleju. Co jsem čekala?

Nevím, proč jsem dovolila, aby se to stalo zrovna při oslavě jeho narozenin. Neměla jsem se nechat vyprovokovat. Zašla jsem příliš daleko. Oba jsme zašli příliš daleko. *Mluvit, ne se hádat*, říkává mi s oblibou Nick. (*Díky, Nicku. To by mě nenapadlo.*)

Když byl Jacob malý, Nick se mě vždycky ptal na můj názor ohledně Jacobových potřeb, jak mu nejlépe ovázat koleno, jestli si má zdřímnout nebo co má nejraději k jídlu. Ale v několika posledních letech už si nejsem jistá, že potřeby svého syna znám. V jeho společnosti si často připadám zcela bezradná, když mám něco říct – kladu příliš otázek nebo špatné otázky. A když mi Jacob ve vzácných oka-

mžících důvěřuje, připadám si jako poutník na poušti, jenž narazil na jezero s chladnou vodou, tolik toužím po důvěře.

Včera večer, když se Jacob otočil a podíval se na mě, nevěděla jsem, co říct, co udělat. Sedmnáct let je jako čára v písku; právě ji překročil a vstoupil do dospělosti – ale není připravený. Možná proto jsem to všechno řekla, snažila jsem se ho k sobě znovu připoutat.

Sestupuju po žebříku, hlava mi třeští. Jacob je určitě někde se svými přáteli – nejspíš se do oběda ukáže, kocovina ještě zhorší jeho náladu. A přesto cítím, jak po mně sahají chapadla paniky, svírají mi hrudník.

Kafe. To je to, co potřebuju. Natočím vodu do konvice, otočím knoflíkem a poslouchám syčení plynu. Jak tak čekám, až se voda začne vařit, mám divný, nepříjemný pocit, že takhle bude jednoho dne vypadat můj život: jen já, sama, připravující kávu pro jednoho. Začínám se potit v podpaží, po těle se mi rozlévá strach.

Natáhnu se a zapnu tranzistorové rádio. V chatě se ozve ohlušující hudba, nějaká písnička – Jacob a já často vedeme rádiový boj. Přepíná tranzistor z Radia 4 na stanici, kterou má v oblibě. Ví, že jsem se stále nenaučila, jak použít knoflík *Memory*, a tak musím přístroj přeladit ručně, abych se dostala zpět na svou stanici. Ale dnes ráno se mi ten hluk a bušení do kytar líbí. Nechám to být. Uslyší to, až se vrátí.

Káva je hotová, zbytkem horké vody si opláchnu obličej. Nedaleko je umývárna, ale umyvadla jsou obvykle plná písku nebo špinavá od zubní pasty. Diana a Neil odvedle si pořídili u chaty nádrž na vodu a vybavili ji ohřívačem ze solárních panelů, a tak jim stačí otočit kohoutkem a mají tekoucí vodu. Isla si myslí, že je to extravagantní – další známka toho, že se plážové chaty stávají

místem pro zbohatlíky –, ale já jsem se tomu zasmála a přidala jsem to na Nickův seznam úkolů.

Osuším si obličej a vytáhnu žaluzie na oknech. Moře, nebe a ranní světlo zaplní chatu a můj dech se okamžitě zklidní. Slunce leží nízko nad horizontem, pod ním se leskne klidná mořská hladina.

Vyjdu před chatu, vzduch je svěží a slaný. Miluju tuto část dne, než se zvedne vítr a vytvoří na moři bílé vlny. Slunce se měkce odráží od vodní hladiny a na písku není jediná stopa. Kdyby tu byl Nick, šel by si zaplavat jako každé ráno před odchodem do kanceláře, ale ten se právě probouzí v nějakém hotelovém pokoji. Představím si, jak si holí víkendové strniště v koupelně bez okna, pak si vaří instantní kávu v jedné z těch hloupých mrňavých konviček. Nelituju, že tu není; Nick se těší na tu dávku adrenalinu, která ho zaplaví v posledním kole výběrového řízení. Má smysl pro humor, je profesionál, zná fakta. Bude skvělý, vím, že bude. Jeho agentura se účastní tendru na tisk reklam pro jednu firmu, která vyrábí cukrovinky. Nick se o tuhle práci uchází už měsíce. Držím mu palce. Víím, jak moc to Nick potřebuje.

Jak moc to *my* potřebujeme.

Jak tak stojím na okraji dřevěné verandy, mrknu se směrem k chatě, kde pobývá Isla. Stojí těsně vedle naší – mezi nimi je mezera široká přesně pět stop. Během toho léta, kdy našim chlapcům bylo sedm, Jacob a Marley natáhli prostěradla nad stinný průchod mezi chatami a dali mu jméno tajný písečný tunel. K jejich hrám patřilo koupání nebo hloubení doupat na lesnatém výběžku na vzdáleném konci písčitého pobřeží, a tak jsme Isla i já byly rády, že si hrají poblíž, kde můžeme přes dřevěné stěny chat slyšet jejich tiché brebentění, jako myšky v okapu.

V průzračném ranním světle si všimnu, jak omšele sousední chata vypadá. Okenice z překližky ve spěchu připevněné na okna

Stíny nad zálivem

včera večer podtrhují dojem, že chata je opuštěná. Na verandě chybí Islino vybledlé lehátko s květinovým vzorem i gril. Několik prken začíná hnit, ve spárách se usazuje hlína. Žlutý nátěr na chatě se loupe. Ten pohled mě skličuje. Pamatuju si, jak chata zářila ten první rok, kdy ji Isla koupila – žlutá jako citronový šerbet, tak té barvě říkala.

Cítím, jak se mi svírá hrdlo. Všechno zpočátku vypadalo tak svěže. Toho prvního léta, kdy jsme se s Islou potkaly, se otec s nadějí v hlase zeptal: „Máš kluka?“

Dala jsem se do smíchu. Seznámit se s Islou bylo svým způsobem podobné jako se zamilovat. Chtěly jsme spolu trávit každou volnou chvíli. Volaly jsme si po vyučování a vedly jsme spolu dlouhé hovory plné chichotání. Tváře mě bolely od smíchu a ucho jsem měla červené, jak jsem k němu tiskla telefon. Do sešitů jsem čmárala její jméno, vymýšlela jsem záminky, abych o ní mohla mluvit, aby byla pořád se mnou. Naše přátelství se probudilo k životu jako motýl, který vylétl z kukly. Spolu jsme byly veselé a krásné a silné.

Co se stalo těm dvěma dívkám?

Nechtěla jsi mě tady, sykla Isla minulého večera, než odešla, aby chytila letadlo.

Uvažovala jsem, zda se budu ráno cítit provinile. Zda budu litovat slov, která jsem jí řekla.

Pokrčím rameny. Ne.

Ulevilo se mi, že je pryč.

2. Isla

Bylo to téměř dokonalé.

Byly jsme nejlepší přítelkyně.

Trávily jsme každé léto na písčité pláži, v chatách, které spolu susedily.

Otěhotněly jsme v témže roce – a synové se nám narodili tři týdny po sobě.

Naši chlapi vyrůstali na pláži, která pro ně byla dětským hřištěm.

Tenkrát se zdálo být nemožné, že by mezi nás něco mohlo vstoupit.

A přece, dokonalost je vysoká věž, na níž lze tančit – a dole není nic, jen velmi hluboká propast...

Léto 1991

Z hromad zčernalých košů na humry se šířil silný slaný pach, kolem poskakovalo a štěbetalo hejno špačků, jejichž perí se lesklo v paprscích slunce. Na konci přístavu voda bublala a šplíchala. Sára si dřepala a ponořila ukazováček do vody, potom prst přiložila

k ústům a olízla ho. Chvilí přemýšlela a pak řekla: „Stopy motorového oleje, rybích vnitřností a labutího trusu.“

Ušklíbla jsem se. Zнала jsem Sáru přesně hodinu a čtyřicet pět minut, ale už jsme byly kamarádky. Krásně se smála – rošťácky a hodně hlasitě –, a přece bylo něco téměř omluvného ve způsobu, jak si přikládala ruku k ústům, jako by chtěla smích potlačit.

Měly jsme se obě vtěsnat do studia, kde bylo příšerné vedro, a účastnit se celý týden nějakého semináře o divadle. Byla jsem naštvaná na máminy klienty, kteří k ní chodili na reiki, že ztratím celý týden prázdnin. Sára říkala, že se tam zapsala, jelikož jí to připadalo lepší než zůstat doma. Během první přestávky jsme seděly venku, na sluncem vyhřátých schodech, popíjely jsme Cherry Coke a rozhodly se, že se tam už nevrátíme.

Sára položila ruce na zábradlí. Okousané nehty měla růžově nalakované, barva na okrajích téměř vybledla. Podívala se přes vodu na zlatý pruh písku před námi. „Co to je?“

„Longstone Sandbank.“ Na jedné straně nánosy písku lemoval přírodní přístav, na druhé bylo otevřené moře. „Tys tam nikdy nebyla?“

Zavrtěla hlavou. „Přistěhovali jsme se teprve před týdnem. Je to ostrov?“

„Skoro.“ Sandbank neměřil na délku víc než půl míle a od přístavní hráze jej odděloval kanál proudící vody. Uprostřed byl posetý pestrobarevnými dřevěnými chatami. Vždycky mi připadalo, jako by se ta hromádka usazeného písku snažila ze všech sil uniknout do pevniny – a podařilo se jí to, s pevninou ji spojoval pouze uzounký pruh země, který vedl z lesnatého výběžku.

„Jak se tam člověk může dostat?“

„Na člunu,“ řekla jsem a kývla směrem k převozní lodi, která se houpala v přístavu, na bocích opatřena oranžovými nárazníky. Motor vrčel na neklidné vodní hladině, zatímco se přívoz blížil

k přístavní hrázi. Pozorovaly jsme kapitána s kulatým obličejem, jak uvazuje loďku k silnému dřevěnému kůlu.

„Chceš tam jet?“ zeptala jsem se.

Sářiny zelené oči zazářily, když se na mě podívala. „Ano.“

Vlezly jsme do dřevěného člunu, podaly jsme kapitánovi každá padesát centů a přešly k lavičce na zádi. Klekly jsme si na sedadlo, opřely brady o paže, abychom měly dobrý výhled.

Mrkla jsem na Sáru. Slunce jí osvětlovalo milý, hladký obličej a jemnou křivku úst. Usmála se na mě. „Kdopak by řekl, že ten dramatický kroužek bude tak zábavný?“

Loďka plula jen pár minut, a už jsme vyskočily a vyrazily po vratkém molu, sandály nám klapaly o dřevěná prkna. Když jsme se dostaly na břeh, Sára se zadívala na chaty a vykřikla: „Jsou jako malé domečky. Podívej! Mají i opravdové kuchyně – a postele!“

„Můžeš tam v létě přespávat,“ řekla jsem jí a ukázala na chatu s dřevěným žebříkem, který vedl do podkrovní. „Představ si, jak se tam probudíš!“

Za zvuku vln narážejících na pobřeží jsme opustily přístav a vklouzly mezi dvě chaty, překročily jsme dvě vesla a obešly splasklý nafukovací člun. Vítr zesílil, vál, plný soli, v poryvech k pevnině. Na hladině se pohybovaly bílé hřebeny vln, které se rozbíjely o pobřeží. Rozeklaná skaliska, která místy pronikala na pláž, vytvářela řadu malých zátok.

Sundaly jsme si boty a s pažemi kolem ramen kráčely po teplém písku. Sára byla o hlavu menší, ale držela se mnou krok. Kolem bylo živo: dvě dívky navlečené do plovacích vest táhly ke břehu kajak; starší žena házela na měččině klacek velkému, svalnatému psovi; muž v panamáku se snažil na jemném písku vztyčit větrolam. Šlo mu to ztuha, protože místo kladiva použil kámen. Prošly jsme kolem

rodiny, která seděla u skládacího stolku a pochutnávala si na obědě. Nohy měli zahrabané v písku, ubrousky zatížené velkým kamenem, aby jim neuletěly. U vedlejší chaty posedávala skupinka pubertáků. Kluci byli do půl těla svlečení, opálení, o lehátka měli opřené dvě kytary. Dloubla jsem Sáru do žeber a ona se potutelně usmála.

Hodně chat bylo kupodivu zavřených, žaluzie zatažené. Přemýšlela jsem, kde jsou jejich majitelé – co lepšího mohli dělat než být tady? Vypadaly divně, ty zavřené chaty, tajemné stíny v jasném poledním slunci.

Po chvíli řadu chat přerušil skalnatý výběžek a písečná pláž se zúžila, jako by se omotala kolem drolicích se pískovcových útesů. Přešly jsme přes kamenný vlnolam, jenž odděloval jednu opuštěnou zátoku od druhé, a pokračovaly dál po břehu, vyhýbajíce se tmavým hromádkám mořských řas uvadajících v písku.

Sára se zastavila a otočila se ke mně. „Zaplaveme si?“

Rozhlédla jsem se; zátoka byla prázdná, voda svůdně modrá. Usmála jsem se a svlékla jsem tričko a šortky. Zůstala jsem jen v nesourodém spodním prádle.

Sára se ani nesvlékla, popadla mě za ruku a společně jsme vběhly do vody.

Zatajil se mi dech, když jsem na kotnicích ucítila studenou vodu. Sára zaječela, když nám voda dosáhla k pasu. Jakmile se přihnala vlna, zhluboka jsem se nadechla a potopila. Pod vodou jsem klidně plavala, zbytek světa byl daleko. Má kůže ožila pod dotykem slané mořské vody.

Když už mi v plicích nezbyl žádný vzduch, vynořila jsem se na hladinu, vlasy přilepené k hlavě. Moře kolem mě hučelo a šumělo.

Sára se smála, hlavu měla zakloněnou.

Nechaly jsme moře, aby si s námi hrálo – vyneslo nás nahoru a potom zase stáhlo zpátky.

„Chytíme tuhle vlnu.“ Snažila jsem se dostat na vyvýšené místo, abych mohla surfovat až na břeh, ale nebyla jsem dost rychlá a vlna mě minula. Šlapala jsem vodu a čekala na další. Když přišla, obě jsme horečně kopalý nohama a mávaly pažemi. Dosáhly jsme svého, vlna nás hnala kupředu, Sára výskala. Vlna se brzy změnila v pěnu. Mlátily jsme rukama, nohy se nám propletly s pažemi, jako bychom byly jen hadrové panenky. Měla jsem pocit, jako bych se kutálela po mořském dnu, mé spodní prádlo byla chatrná výbava pro podobnou jízdu. Když jsme se vynořily, lapaly jsme po dechu a smály se. Brodily jsme se vodou a potácely se po pláži.

Nějaký starší kluk s hustými černými vlasy, kterého jsem si předtím nevšimla, chytal na skalách na konci zátoky ryby. Pozorně si nás prohlédl, byl to vážný a zároveň zvědavý pohled. Podívala jsem se úkosem na Sáru a zjistila jsem, že civí přímo na něj.

Zachvěla jsem se. Neměly jsme ručníky, a tak jsme stály s pažemi rozpraženými a zdravily slunce, jako to dělala máma na hodinách jógy.

Když jsme se zadívaly na chaty na pláži, vypadaly jako malé barevné domečky šeptající o prázdninách zalitých sluncem. Plná adrenalinu a nadšení z nového přátelství jsem řekla: „Jednoho dne si koupím chatu na pláži. Dám do ní knihy a svíčky a deskové hry a muziku – a celé léto se odtamtud nehnu.“

„Jen když mě půjdeš navštívit do mé chaty,“ dodala Sára. „Protože já si koupím vedlejší chatu.“

Bylo to jen dívčí přání, to je všechno. Chaty na pláži jedna vedle druhé, dlouhé letní prázdniny u moře.

Ale žádná z nás netušila, jak lehce se ten sen splní – ani co nás to bude stát.